

РЕШЕНИЕ

№ 4904

гр. София, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110153428 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по искова молба, предявена от името на а, ЕИК ***** срещу М. В. М., ЕГН *****, с която а, ЕИК ***** е предявило срещу М. В. М., ЕГН ***** установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество суми, както следва: 1/ сумата от 5 609,42 лева (пет хиляди шестстотин и девет лева и 42 стотинки), представляваща главница по месечни погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, ведно със законна лихва за период от 04.03.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 2 870,14 лева (две хиляди осемстотин и седемдесет лева и 14 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 14.09.2019 г. до 14.08.2020 г.; 3/ сумата от 1 202,91 лева (хиляда двеста и два лева и 91 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 03.03.2022 г., за които суми на 19.03.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично

задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Със заявление вх. № 42235/04.03.2022 г. а, ЕИК ***** е поискало издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу М. В. М., ЕГН ***** за суми, както следва: 1/ сумата от 5 609,42 лева (пет хиляди шестстотин и девет лева и 42 стотинки), представляваща главница по месечни погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, ведно със законна лихва за период от 04.03.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 2 870,14 лева (две хиляди осемстотин и седемдесет лева и 14 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 14.09.2019 г. до 14.08.2020 г.; 3/ сумата от 1 202,91 лева (хиляда двеста и два лева и 91 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 03.03.2022 г. На 19.03.2022 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК в полза на а, ЕИК *. Ответникът е подал възражение по чл. 414 ГПК в законоустановения за това срок. На 31.08.2022 г. заявителят а, ЕИК ***** е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си. Исковата молба е подадена на 30.09.2022 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/

Ищецът твърди, че по силата на договор Договор за потребителски кредит № 3810137/14.09.2019 г. сключен с „Уникредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, последното дружество е предоставило на М. В. М. заем в размер на 28 414,41 лева. Поддържа, че заемателят е поел задължението да изплати заема на погасителни вноски, указани по брой и размер в договора. Сочи, че лихвеният процент е бил фиксиран за срока на договора и е посочен в него, а именно 14,99 % както и че уговорената между страните договорна лихва била в размер на общо 18 923,64 лева. Твърди, че заемателят се е задължил да върне кредита на 90 анюитетни месечни погасителни вноски, всяка от които в размер на 551,45 лева. Твърди, че ответникът не е заплатил изцяло задълженията си по сключения договор за потребителски кредит, като е изпаднал и в забава по отношение изпълнението задължението си за заплащане на месечни анюитетни погасителни вноски за

периода 14.09.2019 г. – 14.02.2022 г. . Поддържа, че вземанията по процесния Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер

Твърди, че в качеството си на упълномощено от цедента лице е уведомил ответника за извършената цесия.

Предвид гореизложеното се моли за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че М. В. М., ЕГН ***** дължи в полза на а, ЕИК ***** суми, както следва: 1/ сумата от 5 609,42 лева (пет хиляди шестстотин и девет лева и 42 стотинки), представляваща главница по месечни погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, ведно със законна лихва за период от 04.03.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 2 870,14 лева (две хиляди осемстотин и седемдесет лева и 14 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 14.09.2019 г. до 14.08.2020 г.; 3/ сумата от 1 202,91 лева (хиляда двеста и два лева и 91 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2019 г. до 03.03.2022 г., за които суми на 19.03.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав. Претендират се разноси в исковото и заповедното производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от името на ответницата в производството, с който се оспорват предявените искове. Излагат се съображения за нищожност на процесния Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между

Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, поради липса на съгласие и поради неспазване на законоустановената форма за неговото сключване. Оспорва се обстоятелството, че на ответника е надлежно обявена предсрочна изискуемост на задълженията по процесния договор за потребителски паричен кредит. Прави се възражение за недействителност на процесния договор за потребителски паричен кредит, поради наличието на неравноправни клаузи в същия.

Моли се за отхвърляне на предявените иски. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД и М. В. М., ЕГН ***** е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски паричен заем, по което заемодателят е предоставил на заемателя посочената сума, а последният се е задължил да я върне в посочения срок, ведно с възнаградителна лихва в уговорения размер; че длъжникът е изпаднал в забава и размера на обезщетението за забава; както и че вземанията по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, за което длъжникът е бил надлежно уведомен.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричното си задължение.

От представения и приобщен към доказателствения материал договор за

потребителски паричен кредит № 3810137, сключен на 14.08.2019 г. между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД и М. В. М., се установява в производството, че на 14.08.2019 г. между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на кредитор и Ася Валериева Петрова, в качеството на кредитополучател, е сключен договор за потребителски паричен кредит № 3810137, по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя потребителски кредит в размер от 28 414,41 лева, а последният се е задължил да го върне в срок на 90 погасителни вноски в размер от 551,45 лева, при уговорен годишен лихвен процент от 14,99 % и годишен процент на разходите от 14,71 %.

От представените по делото и приобщени към доказателствения материал Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г. и Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, се установява по делото, че заемодателят Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД е прехвърлил на а вземанията си срещу М. В. М. по процесния договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г. По делото е представено пълномощно от цедента, с което се упълномощава цесионерът да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Предишният кредитор има правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник /решение № 156/30.11.2015 г., т. д. № 2639/2014 г. на II т. о. и решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о./. Към приложенията на исковата молба е представено уведомително писмо по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД от цесионера до длъжника. Уведомлението, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, извършеното по този начин уведомление следва да бъде съобразено от съда по силата на чл. 235, ал. 3 ГПК при разглеждане на иска на цесионера срещу длъжника /решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о. и решение № 78 от 09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о./. В тази връзка, съдът намира за неоснователно възражението направено от името на ответника по отношение на обстоятелството, че извършената цесия не е надлежно съобщена на ответницата.

Предвид изложеното ищецът се явява материалноправно легитимиран да претендира всички вземания от договорното правоотношение по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, от което се установява, че ответникът е извършил плащания по договора за кредит в общ размер от 1017,63 лева, с която сума е погасена договорна лихва по погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.03.2020 г. включително, като дължимата договорна лихва по погасителна вноска с падеж 14.03.2020 г. е погасена частично. Установява се още, че последното извършено плащане по процесния Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, е извършено от ответника на 16.03.2020 г.

Предвид служебното задължение на съда, следва да бъде извършена проверка за нищожност на клаузите от сключения между между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, договор.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 22 ЗПК, в приложимата редакция към датата на сключване на договора (преди изм. с ДВ бр. 35 от 22.04.2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Съгласно разпоредбите на чл. 11, т. 11 и т. 12 ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Според нормативно установените изисквания погасителният план следва да посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка

погасителна вноса, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит. В случая в процесния договор за кредит се съдържа информация за броя на месечните плащания – 90, както и техният размер – 551,45 лева. Посочен е и падежът на всяко месечно плащане плащане. На следващо място, съдът приема, че клаузите в процесния договор относно уговорената възнаградителна лихва са действителни и не са нищожни като противоречащи на закона и на добрите нрави. Годишният процент на разходите не надхвърля петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения съгласно чл. 19, ал. 5 ЗПК, а като се вземе предвид размера на предоставения кредит, неговия срок и необезпечения му характер, установеният годишен процент на разходите от 14,71 % не противоречи и на добрите нрави. Ето защо, съдът намира, че процесното правоотношение е валидно, а по валидността на отделните клаузи, пораждащи всяко от процесните вземания, съдът ще се произнесе поотделно.

Съдът намира, че релевираните в отговора на исковата молба възражения за нищожност на процесния договор, поради липса на съгласие и като сключен в противоречие на закона, са неоснователни, още повече, че по делото се установи по безспорен и категоричен начин, че от страна на ответницата са извършени плащания на дължими погасителни вноски по кредита, считано до 16.03.2020 г., респективно, същите са осчетоводявани и са извършвани погасявания на задължения по процесния договор за потребителски кредит от страна на дружеството кредитор, което по безспорен начин сочи наличие на съгласие между страните с уговорките, залегнали в процесния договор.

Извършените плащания от страна на ответницата представляват извънсъдебно поведение, което съдът цени като признание съществуването на договорни отношения между страните, със съдържанието, обективизирано в Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, както и признание на задължението на кредитополучателя за заплащане на уговорените между страните по кредитното правоотношение погасителни вноски.

С оглед гореизложеното съдът намира, че е налице валидна

материалноправна легитимация на ищеца за вземания, произхождащи от действителен договор за потребителски кредит и описаната прехвърлителна сделка.

От събраните по делото доказателства се установи, че между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател е сключен Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя потребителски кредит в размер от 28 414,41 лева, а последният се е задължил да го върне в срок на 90 погасителни вноски в размер от 551,45 лева, при уговорен годишен лихвен процент от 14,99 % и годишен процент на разходите от 14,71 %, както и че по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г. и Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, кредиторът Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД е прехвърлил на а вземанията си срещу М. В. М. по процесния Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г.

По делото не е спорно, а се установява и от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, че ответникът е извършил плащания по договора за кредит в общ размер от 1017,63 лева, с която сума е погасена договорна лихва по погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.03.2020 г. включително, като дължимата договорна лихва по погасителна вноска с падеж 14.03.2020 г. е погасена частично. Установява се още, че последното извършено плащане по процесния договор за стоков кредит е извършено от ответника на 16.03.2020 г. От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че по погасителни вноски с падеж 14.09.2019 г. – 14.02.2020 г. включително, страните по процесното правоотношение били уговорили дължимост единствено на договорна лихва, респективно по същите погасителни вноски е била начислявана единствено договорна лихва. Установява се още, че за процесния период /посочен в исковата молба/ незаплатената главница по процесния договор за потребителски кредит е в размер на 5327,14 лева, до който размер иска за главница се явява основателен и доказан.

Предвид изложените съображения, предявеният главен иск за признаване

за установена дължимостта на главница по месечни погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер, се явява основателен и доказан до размера от 5327,14 лева и следва да бъде уважен за този размер, като за разликата над него до пълния предявен размер от 5609,42 лева – искът следва да се отхвърли.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД, съдът намира следното:

За уважаване на така предявения иск, следва да се установят следните материалноправни предпоставки (юридически факти), а именно: 1. валидно сключен договор за заем; 2. наличие на уговорка за заплащане на възнаградителна лихва; 3. настъпил падеж за заплащане на задължението за възнаградителна лихва; 4. липса на плащане от страна на заемодателя.

По делото се установи наличието на валидно правоотношение между ответника и Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюзър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството на цесионер. Съгласно договора между страните е уговорен годишен лихвен процент 14,99 %.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява в производството, че по погасителни вноски с падеж 14.09.2019 г. – 14.02.2020 г. включително, страните по процесното правоотношение били уговорили дължимост единствено на договорна лихва, респективно по същите погасителни вноски е била начислявана единствено договорна лихва, която по погасителни

вноски, с падеж в периода 14.09.2019 г. – 14.02.2020 г. е изцяло погасена с извършените от ответницата плащания.

Размерът на претендираната възнаградителна лихва за периода 14.03.2020 г. – 14.08.2020 г. се установява от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза, а именно – 2114,26 лева, до който размер предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД следва да бъде уважен, като бъде отхвърлен за разликата над него до пълния предявен размер от 2870,14 лева и за периода 14.09.2019 г. – 13.03.2020 г.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

Съгласно чл. 86, ал.1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, които обстоятелства се установиха по делото от събраните по делото доказателства, които бяха обсъдени по-горе.

При това положение в тежест на ответника е било да докаже извършено плащане на претендираната сума за лихва за забава, за което не са представени доказателства, а не са наведени и твърдения в хода на производството.

Ищецът претендира обезщетение за забава в размер на 1202,91 лева за периода от 15.09.2019 г. до 03.03.2022 г.

От събраните в производството доказателства, в това число заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, се установи по делото, че с извършените от ответницата плащания са погасени единствено задължения за договорна лихва, съобразно погасителните вноски, обективирани в подписания между страните погасителен план. Следователно ответницата е изпаднала в забава по отношение задължението си за плащане на главница по погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително и дължи лихва за тази своя забава, считано от 15.03.2020 г. /доколкото по делото се установи, че по погасителни вноски с падеж 14.09.2019 г. – 14.02.2020 г. включително, страните по процесното правоотношение били уговорили дължимост единствено на договорна лихва, респективно по същите погасителни вноски е била начислявана единствено договорна лихва, но не и главница/, чийто размер се установява от заключението

на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза, а именно 519,59 лева.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че претенцията за лихва за забава върху главницата се явява основателна и доказана за сумата от 519,59 и за периода от 15.03.2020 г. до 03.03.2022 г., до който размер следва да бъде уважена, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 1202,91 лева и за периода 15.09.2019 г. – 14.03.2020 г., следва да се отхвърли.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в настоящото производство:

При този изхода на спора право на разноси в настоящото производство имат и двете страни.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство, като са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатена държавна такса в размер на 193,65 лева, за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 250,00 лева, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева.

Предвид гореизложеното, с оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата М. В. М., ЕГН *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ищеца а, ЕИК *****, сумата от 446,99 лева, представляваща разноси в исковото производство пред СРС, съразмерно на уважената част от исковете.

Ответницата е претендирала разноси в исковото производство за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 350,00 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева с ДДС, като са представени доказателства за извършването на част от претендираните разноси, а именно за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 350,00 лева. Видно от чл. 10, ал. 1 от представения като приложение към отговора на исковата молба договор за правна защита и съдействие, сключен на 14.11.2022 г. между ответника М. В. М. и Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, страните по договора за правна защита и съдействие са уговорили, че доверителят /М. М./ заплаща на адвокатското дружество адвокатски хонорар в размер на 1000,00 лева без ДДС или 1200 лева с ДДС, като съгласно чл. 10, ал. 3 и ал. 4 от договора за правна защита и съдействие, страните по същия са предвидили, че целият

адвокатски хонорар се заплаща в 30-дневен срок, считано от датата на подписване на договора за правна защита и съдействие, по банкова сметка с титуляр Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, посочена в чл. 10, ал. 4 от договора за правна защита и съдействие. По делото не са ангажирани доказателства, че уговореното адвокатско възнаграждение между страните по договор за правна защита и съдействие, сключен на 14.11.2022 г. между ответника М. В. М. и Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, действително е заплатен от ответницата.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ответницата разноси за адвокатско възнаграждение в настоящото производство са действително извършени, то такива разноси не следва да се присъждат в полза на ответницата, съразмерно на отхвърлената част от исковите.

Предвид гореизложеното, с оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът а, ЕИК *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ответницата М. В. М., ЕГН *****, сумата от 62,23 лева, представляваща разноси в исковото производство пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от исковите.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното производството.

Предвид горното съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата М. В. М., ЕГН *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ищеца а, ЕИК *****, сумата от 200,33 лева, представляваща разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Ответницата е претендирала разноси в заповедното производство за адвокатско възнаграждение в размер на 120 лева с ДДС. Видно от раздел III от договор за правна защита и съдействие, сключен на 08.08.2022 г. между ответника М. В. М. и Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, страните по договора за правна

защита и съдействие са уговорили, че доверителят /М. М./ заплаща на адвокатското дружество адвокатски хонорар в размер на 120,00 лева с ДДС, като страните по същия са предвидили, че целият адвокатски хонорар се заплаща по банкова сметка с титуляр Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, посочена раздел III от договора за правна защита и съдействие. По делото не са ангажирани доказателства, че уговореното адвокатско възнаграждение между страните по договор за правна защита и съдействие, сключен на 08.08.2022 г. между ответника М. В. М. и Адвокатско дружество „Й. и Йотова“, действително е заплатен от ответницата.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ответницата разноси за адвокатско възнаграждение в заповедното производство ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, са действително извършени, то такива разноси не следва да се присъждат в полза на ответницата, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 срещу М. В. М., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, че М. В. М., ЕГН ***** дължи на а, ЕИК ***** сумата от **5327,14 лева**, представляваща главница по месечни погасителни вноски с падеж от 14.09.2019 г. до 14.02.2022 г. включително по Договор за потребителски паричен кредит № 3810137/14.08.2019 г., сключен между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на заемодател и М. В. М., в качеството на заемополучател, вземанията по който договор са прехвърлени в полза на а, по силата на Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.10.2020 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключени между Уникредит Кънсюмър Файненсинг ЕАД, в качеството на цедент и а, в качеството

на цесионер, ведно със законна лихва за период от 04.03.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.03.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 5327,14 лева до пълния предявен размер от 5609,42 лева.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 срещу М. В. М., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД, че М. В. М., ЕГН ***** дължи на а, ЕИК ***** сумата от **2114,26 лева**, представляваща договорна лихва за периода 14.03.2020 г. – 14.08.2020, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.03.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД чл. 240, ал. 2 ЗЗД за разликата над уважения размер от 2114,26 лева до пълния предявен размер от 2870,14 лева и за периода от 14.09.2019 г. до 13.03.2020 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 срещу М. В. М., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че М. В. М., ЕГН ***** дължи на а, ЕИК ***** сумата от **519,59 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.03.2020 г. до 03.03.2022 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 19.03.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 519,59 лева до пълния предявен размер от 1202,91 лева, за периода 15.09.2019 г. – 14.03.2020 г.

ОСЪЖДА М. В. М., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати в полза на а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **446,99 лева**, представляваща разноски в исковото производство по гр.д.

53428/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА на а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати в полза на М. В. М., ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **62,23 лева**, представляваща разноски в исковото производство по гр.д. 53428/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от исковите.

ОСЪЖДА М. В. М., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати в полза на а, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **200,33 лева**, представляваща разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 11649/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____